

מסורת הש"ס

(א) יצמות כה. קץ.
(ב) לקמן עה. א [לקמן]
(ג) שם. (ד) שם. (ה) שם.
(ו) לעיל כה. לקמן סג. א.
(ז) לעיל כג. וזחים ב.
(ח) וזחים שם. (ט) עירובין
(י) סוטה כ: וזחים ג.
(יא) [לעיל כג. א] (יב) לעיל
(יג) ג. (יד) (יז) ספרא
(טו) "ע"ב. (יז) דר ספרא
ור' חנינא כ"ל רש"ל.

גליון הש"ס

תוֹם' ד"ה וְכִי מִמִּית בֹּר'
וְאִתְּ שְׁלִיחַ. עֵינֵי שׁו"ת
מִשְׁנֵץ ח"א סִימָן כה
בְּאִרְכּוֹת:

מוסף רע"י

[illegible]

מוסף תוספות

- א. והכא לא נגמר השליחות עד שהיא תעשה שליחות של עצמה. מוס' הראש"ף ועי' שיע"ק.
ב. דדבר פשוט שאינו כלום דמה שייכות יש לו בבחצר חברו. רמ"ו קרקש.
ג. הרי הבעל עשה החצר שליח להוליך את הגט, וזהו כשקנאתו עשאתו

שמו ידה הוא. שיט"ק. ובי
סוף לה. רשנ"א. 1. וא

- י"א. גבי המביא גט

המביא גט פרק שני גיטין

לומר הואיל ומינייהו גמרינן גמורו נמי להא למה שצא. כלומר הואיל ומינייהו גמרינן גמורו נמי להא למה שצא. כלומר הואיל ומינייהו גמרינן גמורו נמי להא למה שצא.

וממקום שבתא מה להלן צריכות שיאמרו
 בפנינו נכתב ובפנינו נחתם אף היא צריכה
 שתאמר בפני נכתב ובפני נחתם אמר רב
 אשי מתניתין נמי דיקא דקתני האשה
 עצמה מביאה גיטה ובלבד שתהא צריכה
 לומר כו' ש"מ ורב יוסף רישא וסיפא בחוצה
 ארץ מציעתא בארץ אין רישא וסיפא בחו"ל
 מציעתא בארץ ממאי מדקתני ^במה בין גט
 למיתה שהכתב מוכיח ולא קתני שהכתב
 ופה מוכיח: האשה עצמה מביאה וכו': אשה
 מכי מטי גיטה לידה איגרשה לה אמר רב
 הונא באומר לא תתגרשי בו אלא בפני
 ב"ד פלוני סוף סוף כי מטיא התם איגרשה
 בה אלא אמר רב הונא בר מנחם משמיה
 דרב אחא בריה דרב איקא דאמר לה כי
 מטית התם אתנחיה אארעא ושקליה אי
 הכי הוה ליה ^טטלי גיטך מעל גבי קרקע
 ואמר רבא ^טטלי גיטך מעל גבי קרקע
 לא אמר כלום אלא דאמר לה הוי שליח
 להולכה עד דמטית התם וכי מטית התם
 הוי שליח לקבלה וקבלי את גיטך והא ^טלא
 חזרה שליחות אצל הבעל דאמר לה הוי
 שליח להולכה עד דמטית התם וכי מטית
 התם שוי שליח לקבלה הניחא למ"ד ^אאשה
 יעושה שליח לקבל גיטה מיד שליח בעלה
 אלא למ"ד אין האשה עושה שליח לקבל
 גיטה מיד שליח בעלה מאי איכא למימר
 טעמא מאי משום דאיכא ^בבזיון דבעל
 והכא בעל לא קפיד הניחא למ"ד משום
 בזיון דבעל אלא למ"ד ^במשום חצרה
 הבאה לאחר מיכן מאי איכא למימר
 דאמר לה הוי שליח להולכה עד דמטית
 התם וכי מטית התם שוי שליח להולכה
 וקבלי את גיטך מיניה ואיבעית אימא
 ידאמר לה הוי שליח להולכה עד דמטית
 התם וכי מטית התם אימר קמי בי דינא
 בפני נכתב ובפני נחתם ומשוי בי דינא
 שליח וליתבוה ניהליה:

הדרך עלך המביא גט

בַּלְגִּים וְשִׁנְכֵתָב שְׁלֹא לְשׁוֹם אִשָּׁה
פָּסוּל כִּיצַד ^ט הָיָה עֹוֹבֵר בְּשׁוֹק וְיִשְׁמַע
קוֹל סוֹפְרִים מִקְרִין אִישׁ פְּלוֹנִי מִגֶּרֶשׁ
אֵת פְּלוֹנִית מִמָּקוֹם פְּלוֹנִי וְאָמַר זֶה שְׁמִי
וְזֶה שֵׁם אִשְׁתִּי פָּסוּל לִגְרֶשׁ בּוֹ ^י הֵיִתֵּר
מִיכֵן ^כ כָּתַב לִגְרֶשׁ אֵת אִשְׁתּוֹ וְנִמְלֶךְ
מִצָּאוּ בֶן עִירוֹ וְאָמַר לוֹ שְׁמִי כִשְׁמֶךָ וְשֵׁם
אִשְׁתִּי כִשֵּׁם אִשְׁתְּךָ פָּסוּל לִגְרֶשׁ בּוֹ
יֵתֵר

הבעל ולאחר זמן קבלי גיטין מיניה ושליח שעשה שליח אמרינן
בכל הגט (לקמן דף כט:) שהשליח הראשון עושה את השני

בל הגט. קול סופרים. כותבי גיטין: יסר מיקן. בגמ

[illegible]

כד.

וְהָאָלָהּ אֵלָּה חֹזֶרֶת שְׁלִיחוֹת ב'ו'. שֵׁלִיחַ לֹא מִיִּקְרִי אֲלֵהּ הַמַּשְׁתַּלֵּחַ
לֹה שְׂרָאִי לְחֹזֵר לְשׁוּלוֹ לִוְמֵר עֲשִׂיתִי שְׁלִיחוֹת קֹדֶם שִׁיעֶשֶׂה
שְׁלִיחַ לְאֲחֵרִים^ט וְצִקוּנְטֵרס לֹא פִירֵשׁ כֵּן: **הַצִּדָּה** הַבָּאָה לְאַחֵר
הֵגֵט בְּחָזֵר בְּחֹזֵר וְאִין נִרְאֶה דְחָזֵר
בְּחֹזֵר לֹא דְמִי שְׁלִיחַ לְהוֹלֵכֶה^י אֲלֵהּ
אִוְמֵר ר"י שֶׁנִּתְּנוּ הַבְּעַל בְּחָזֵר שֶׁל
עֲמָנוּ וּמִכְרוּ לְאֲחֵרִים וְהַשֵּׁנִי קִנְאָתוֹ
מֵאוֹתוֹ אֲחֵר^י וְא"ת לִמֵּה לִי לִנְמִינֵקֵט
מִשׁוֹם חֲזָרָה הַבָּאָה לְאַחֵר מִכָּאן הוּא
לִיֶּה לִנְמִינֵקֵט^י מִשׁוֹם שְׁלִיחוֹת עֲמָנָה
שֶׁהַבְּעַל עָשָׂה שְׁלִיחַ לְהוֹלֵכֶה וְהַשֵּׁנִי
תַּעֲשֶׂה אוֹתוֹ שְׁלִיחַ עֲמָנוּ שְׁלִיחַ לִקְצֵלָה
וְכִי הֵאָז וּוְאֵל לִי הַבְּעַל מִשׁוֹם דָּלָה
חֹזֶרֶת שְׁלִיחוֹת אֲלֵהּ מִנְּתוּן וְאוֹמֵר ר"י
מִשׁוֹם דְּאוֹתוֹ תַּעֲשֶׂה שֶׁלֹּא חֹזֶרֶת שְׁלִיחוֹת
אֲלֵהּ הַבְּעַל אִינוּ צָרוּר כֹּל כֵּךְ דְּלִיכָא
דְּמַסְפָּקָא לִיֶּה לִקְמֹן בְּפֶרֶק הַתַּקְּבֵל
(דף ק: טו) וְז"ע דְּלִמְאִי לֹא מִשְׁנִי
הֵכָא כְּגוֹן דְּשׁוּיָה אִיִּיֶה שְׁלִיחַ מַעֲיָקָרָא
וְהֵדֵר שׁוֹי אִיִּיֶה שְׁלִיחַ דְּלִיכָא לִנְמִיגוֹר
מִשׁוֹם חֲזָרָה הַבָּאָה לְאַחֵר מִכָּאן:
כְּדִלְאֵר בְּפֶרֶק הַתַּקְּבֵל (דף טז):
וְכִי מִמִּית הַתֵּם שׁוֹי שְׁלִיחַ לְהוֹלֵכֶה.
וְא"ת שֵׁלִיחַ שֶׁלֹּא יִתֵּן לְגִירּוּשִׁין
הוּא וְלֹא מִנִּי מִשׁוֹי שְׁלִיחַ כְּדִלְאֵר ב'פ'
כֹּל הֵגֵט (לִקְמֹן דף כט): גְּזִי הַהוּא
דְּשֹׁדֵר גִּיטָא לְדִינְתָּהּ^י וְאִמֵּר לִי יִהְיֶה
לְאֲבָה בֵּר מִנְּיוּמִי^י אֲתָם וְלֹא אֲשַׁכְּחֶה
יִתֵּיב רִבִּי יִתְּחֹן וְרִי מִינָהּ וְרִי אֲבָהוּ
אֲמֵרוּ לִיֶּה מִסּוּר מִיִּתֵּן קִמָּן^י אֲמֵר לְהוּ
י"ר ב' סִפְרָא וְהֵאָ שְׁלִיחַ שֶׁלֹּא יִתֵּן
לְגִירּוּשִׁין הוּא^י וְי"ל דְּהֵטֵם פְּרִיץ סְפִיר
דִּינּוֹן שֶׁלֹּא יִתֵּן לְגִירּוּשִׁין אִין לוֹ
לַעֲשׂוֹת אֲלֵהּ כְּמוֹ שֶׁאֲמֵר לוֹ הַבְּעַל
יִתְּנוּ לְאֲבָה בֵּר מִנְּיוּמִי אֲבָל הֵכָא הִרִי
הַבְּעַל לוֹה לֹא לַעֲשׂוֹת שְׁלִיחַ לְהוֹלֵכֶה:
אִיִּמֵּר קָמִי בִי דִינָא בְּפִנִי נִבְתָּה.
קָטָה תִּימָה מֵה לִי הֵיאָ
וּמֵה לִי בֵּית דִּין וְאִמְאִי קִאֲמֵר וְאָז^ט
וְשִׁמָּה לִשְׁוֹן זֶה חֲלוּק מִלְּשׁוֹן רִאשׁוֹן
דְּבִלְשִׁנָּה קִמָּה^י אִינֵה אִוְמֵרֶת בְּפִנִי
נִכְתָּב אֲלֵהּ בְּשַׁעֲתָּהּ שֶׁתִּקְבְּלוּ אֵע"ג
דְּכַפ' כֹּל הֵגֵט (לִקְמֹן דף כט). וְכָל
דּוּכֹתָהּ שֶׁמִּשְׁע שֶׁצִּדֵּק לִוְמֵר בְּשַׁעֲתָּהּ
שֶׁהֵגֵט יוֹאֵל מִיד הַשְּׁלִיחַ שֶׁלֹּא הֵכָא^י
שִׁכּוּלָה לִוְמֵר בְּשַׁעֲתָּהּ גִּירּוּשִׁין עֲדִיק טַפִּי^י:

הדרך עלך המביא שני

בר' הגמ'. ושמע קול סופרים מקרין בו'. כסופרים העשויים להחלום עסקין דלאמרינן בגמרא וסאפי' למי' דכפר קמא דעירובין (דף יא.) דמגילת סוטה מוחקין להן וכן המורה אע"ג דבעינן לשמה ומוטרה להחלום עבדא דלאמר הכס' ללענן גט מודה דכפרשין צ" שני (ועל דף כ.) וספר מורה נמי פסלינן צ" שני: שני: יתר' מיבן מפרש לגרש אמת אשתו ב' בגמ' מפרש א"ה שנתבטש' אל לשם גירושין אלא א"ה שנתבטש לשם גירושין להכי מנא יתר

בְּקִמְיִיתָהּ

זי נחתם: הדרן עלך המביא שני

מפרש מאי יתרא דכחו: ומגלה. חזר צו מתגלה גדולה

עין משפט
נר מצוה

צמ א מיי פיו מהל
גירוצן הללה י
סמ עשן טושיע' אהיע
ס' קלט סעי' א:
ק ב מיי שם פיו הללה
ט סמ עשן טושיע' א:
סמון קמא סעיף א:
קג ג מיי שם פיו הללה
סמא שם טושיע' א:
אהיע' סמון קמא סעיף א:
ד ד מיי שם פיו הללה
סמא שם טושיע' א:
סמון קמא סעיף א:
ב ב מיי שם פיו הללה
טושיע' שם סעיף ב:

פסקי רי"ד

ומקומם שבת מה הן
 צריכות לומר כפי נחתי
 ובפני נחתם אף נחתי
 צריכתם שתאמר בפני
 נחתי ובפני נחתם: האששה
 עצמה מביאה גיטה ובלבד
 שחתי אף בפני נכתי
 ופני נחתם: ומתחיל מקו"י
 מטי גיטא ליריד מגרשה
 לה פי הלא אתח מקו"י
 על האשה בפני מקו"י
 שהיא נאמנת לומר מת
 בעלי א"כ נכתי גיטתה
 כשלו גיטתה גיטתה בגט
 זה תאמן מקו"י שחייה
 כשמומת לבית נכתי
 ובפני נחתם לפי נחתי
 אמריה ואין צריכתה
 לעדים שצריכיהו [א"כ]
 חתמת ק"ו והאשה
 הנאמנת עליה היא ומתה
 צריך להטעין שהיא נאמנת
 בפני נכתי ובפני נחתם
 וכי שלתי אף [תא] משעתה
 שנתן לה גיטה בתגרשה
 ואמנת בדברו והאשה
 לומר בעלי נתנו לי מקו"י
 ומה צורך שתאמר בפני
 נכתי ובפני נחתם אם אין
 אומריה לומר מתה נתנו
 לי אלא מקו"י הנאמנת
 בפני נכתי ובפני נחתם
 וכן שחכמים האומרים
 א"כ אומנת לומר מתה
 בעלי נתנו לי והיום ומחר
 אף יחי בעל ומתה לא
 משחית אתה שכן היא
 נאמנת בעצמה כאלו ואמריה
 שהבעל נתנו לנו שחקן
 נאמנת ושוב אין אביעל
 יכול לערער אדאמי' לעיל
 (טז) גם האשה היא

י' בזה ומה

דמטית לב"ד של פלוגין
וכי מטית להחם שו
שליח הלהלכה בעני
אז קבלי גיטין מניה
אי נמי כי מטית להחם
נאמנא קמי כי דינא בעי
יחלוב ובפני גיטין ולשיש
שליח ולתיבה ניהליך
וסבאן מוכח כי יס
החם הבא ומביא יס
כידא ואומרת בעי גירשני
כפי שהיא נאמנא אפי
שידנע שותהא א"א צ"פ
אנו ציריך שתביא ראי
לפנינו בפני מי נתנו לה א
לקבני דיעי הגזא גזא
נאמנא לומר נתנו לי בפני
דער מדיחא בלוי אברה
בעלי נתנו לי בניי בבורה
אינו כלום הדלכה כסיה
אלווע דאמר דער מדיח
כרתו אזוהי עדיה בעי
זה ממירתה הים ואומרת
קורא לעיל אבל אנו היא
שנים לומר והחם וזה
גוש: מליק פראקא כל
איש פלוגי מגרשת את
לגרש את אשתו ומגלך